

[Lynnerup Nielsen.]

tales der fra rederside meget om de vanskeligheder, der tårner sig op i konkurrencen med den internationale skibsfart, og nu skal så matroserne klare pynten. Nu er det her, der skal sættes ind. De særlig gode afskrivningsregler, der skattemæssigt er kommet rederne til gode og har medført investeringer i nybygning af skibe, er sikkert udnyttet af rederne på bedste måde, så nu må matroserne holde for. Det er jo heller ikke sådan, at man får det indtryk, at det står så skralt til med rederne. Mon ikke regnskaberne også i år som for tidligere år vil vise et nogenlunde godt udbytte, når de fremlægges i det nye år? Af betænkningen får man da også det indtryk, at det mere er talemåder end egentlig bevisførelse, men givet er det naturligvis, at jo mindre mandskab der er i skibene, og jo mere effektivt slid og slæb for dem, der bliver tilbage i skibene, des større overskud bliver der til rederne, og det bliver givet resultatet, hvis de foreslåede bemandingsregler ophøjes til lov.

I mangel af et forslag til bemandingslov fra det nedsatte udvalgs side ledsages lovforslaget af et par bilag, der skal godtgøre, hvorledes bemandingsreglerne er i en række lande, Norge Sverige, Holland og England, set i forhold til vore bemandingsregler; men selv om de anførte tal for disse landes besætninger er nok så rigtige, kan det meget vel være sådan, at en skematisk overførelse af størrelsen af det mandskab, der i disse lande benyttes for de store skibes vedkommende, ikke kan foretages, idet det mindre mandskab kan være udlignet på andre områder af sociale goder, som bilagene ikke giver os nogen viden om. Derfor kan det meget vel være urigtigt blot at drage sammenligning med de anførte tal i de udenlandske bemandingsregler.

Nu siger den højtærede minister, at under overvejelserne vedrørende lovforslaget har man været inde på tanken om at etablere et nordisk samarbejde om bemandings-spørgsmålet for her at finde frem til mere ensartede regler. Jeg forstår ministeren

således, at han kunne tænke sig en mere vidtgående drøftelse og sammenligning af, hvorledes forholdene i almindelighed tegner sig for søfolkene i de forskellige nordiske lande, og endelig, at det er ministerens mening snarest at søge forbindelse med sine nordiske kolleger. Men når det er den højtærede ministers hensigt, var det så ikke muligt at udsætte denne lovgivning både af denne grund, og fordi den er ensidig og kun vil komme til at dække et specielt rederønske og vække harme og bitterhed hos sømændene, ikke mindst blandt alle dem, der bliver ofre for reglerne og må fylkes på kontrolstederne? Alle var vi jo klar over, da loven blev vedtaget i 1958, at snart sagt alle besætningskategoriers organisationer havde fremsat ønsker, som ikke var blevet opfyldt. Som det sædvanligvis går, når en lovgivning af denne karakter gennemføres, står sådanne ønsker stadig tilbage, og man fristes til at tro, at det nok havde været ulige vanskeligere, om det var en eller anden mandskabsorganisation, der allerede nu havde ytret ønske om en revision af loven på et eller andet punkt, der udelukkende kunne tjene mandskabsinteresser på samme vis, som det foreliggende lovforslag kun tjener rederinteresser, uden at der på anden måde skulle ses på lovgivningen som helhed. Jeg har bemærket, at der, nærmest for at tage lidt af det ensidige præg af lovforslaget, er en ganske lille indrømmelse til sømændene rent kvantitativt i gruppen for 5 000-6 500 brutto registertons, hvor der nu skal ansættes 1 matros yderligere, men til gengæld 1 ungmænd mindre, og i gruppen 8 000-9 500 brutto registertons 1 matros mere og 1 letmatros mindre. Endelig skal i skibe over 9 500 brutto registertons 1 letmatros erstattes med 1 ungmænd, hvilket ikke kan siges at være nogen kvantitativ forbedring.

Videre må det siges, at nok foreskriver lovforslaget, at i disse enkelte tonnagesgrupper skal 1 letmatros ombyttes med 1 matros, men denne ganske lille forbedring er også kun tilsyneladende en forbedring,